

Galite bandyti ištrūkti, bet jie
niekada jūsų nepaleis...

Rūko salos šešėlis

MARIETTE LINDSTEIN

Tarptautinis bestseleris, įkvėptas tikros
autorės patirties scientologijos sektuje

OBUOLYS

MARIETTE LINDSTEIN

Rūko salos šešėlis

Romanas

Vertė
KRISTINA JANULYTĖ

PROLOGAS

Košmaras grįžo. Širdis spurda, oda blizga nuo prakaito. Jos kūnas sunkus ir tingus, niekaip nesiseka ištrūkti iš dusinančio miego rūko. Galiausiai jai pavyksta ir gaudydama orą nubunda.

Akimirkai sutrinka. kažko trūksta – palengvėjimo, kai užliejusi šviesa apšviečia kambarį esančius daiktus. Viskas aplinkui skendi tamsoje. Nematyti jokio kontūro ar šešelio. Atsiduoda žemėm ir pelėsiu, o pro pravirą langą traukia skersvėjis.

Jos kūnas lyg nesavas. Galva ir akių vokai sunkūs. Jaučia svai gulį ir pykinimą. Smegenys neveikia, atsisako galvoti. Kvėpavimas persmelktas vos juntama baime. Niežti burną ir gelia akis. Atmintis išsitrynusi. Kovoja su tuštuma, kol prisiminimai grįžta. Lova. Vynas, apėmęs mieguistumas. Ant kaktos uždėta ranka. „Atsipalaiduok!“ – paskutinis žodis prieš kambariui susiliejančią ir išnykstantą. Po kurio laiko ryškus atsiminimas. Drebulys ir kirų klyksmas. Greitas žvilgtelėjimas aukštyn – aplinkui vien rūkas. Ir aštrus skausmas šlauny prieš vėl užliejančią tamsą.

Jos skrandis susitraukia. Dabar ji žino. Nebenori įsileisti daugiau prisiminimų. Nenori suprasti, kas įvyko. Ir vis dėlto ji žino. Kažkur giliai viduje visada bijojo, kad ateis laikas.

Durims prasivėrus patekęs šviesos srautas įžiebia vilties kibirkštį. Tačiau tada išgirsta pažįstamus žingsnius. Oras persmelktas losjono po skutimosi kvapo. Jo artumas – tarsi iš proto varantis niežulys, pasklidęs po visą kūną. Apima impulsas stotis ir bėgti – toks stiprus, kad net užgniaužia kvapą. Tačiau lieka gulėti, slegiama krūtinę deginančios naštos. Jai sunku kvėpuoti. Apleidžia jėgos. Širdis daužosi netolygiai. Priešais akis šoka maži juodi taškeliai.

Jo balsas ramus ir draugiškas.

– Sveika sugrįžus.

Durys garsiai dunkstelėdamos užsitrenkia.

Iš jos burnos pasigirsta žvėriškas inkštimas. Prasidėjęs gomurio kutenimu, riksmas kyla plaučiais ir išsilieja iš gerklės lyg banga garsaus, net kurtinančio *crescendo*.

Tada – tylą ir jiedu tamsoje.

UŽRAŠAI

Kalėjimas, lankymo kambarys, Geteborgas

Iš dulkės kilęs, dulke pavirsi.

Feniksas susidegina ant laužo, kad atgimtų jaunesnis ir stipresnis. Jis gyvena penkis šimtus metų, o tada susinaikina, atlikdamas didingą ritualą. Ir prisikelia dar nuostabesniu pavidalu.

Sklando aukštai danguje.

Jo aštrus žvilgsnis dairosi po skurdų Žemės kraštovaizdį.

Akinantis jo grožis sužadina stiprų troškimą ir begalinį įkvėpimą.

Visai kaip feniksas, aš ir viskas, kam atstovauju, vėl atgims.

Viskas, ko siekia žmogus, yra manyje.

Šios storos betoninės sienos, valiklių tvaikas, purvas ant sienų ir musės šviestuvuose.

*Visai tai man nerūpi.
Tai tik leidžia įžvelgti galimybes, kurių nebūčiau
įsivaizdavęs tamsiausiuose sapnuose.*

*Galiu judėti erdve ir laiku, pasprukti iš šios skylės ir
viską regėti iš viršaus.*

*Ši trumpa akimirka nelaisvėje yra tik širdies
suspurdėjimas beribiame amžinybės ritme.
Tik keli mėnesiai, ir sugrįšiu. Stipresnis. Galingesnis.*

*Aš jau ilgiuosi jos.
Silpno kvepalų dvelksmo ant odos. Išsprūdusios ir ant
balto sprando susiraičiusios plaukų sruogos.*

*Jos neryškios žandikaulio linijos.
Jos trūkčiojančių lūpų kampučių, išduodančių
sumišimą. Retkarčiais akyse susitvenkiančių audros
debesų.*

*Žiovulio, kurio negalėdavo sulaikyti. Ir linksmo tono,
sakant „Taip, pone!“, nors iš tikrųjų nepritardavo.*

Jos įžūlumo, kurio nespėjau sutramdyti.

*Visada nesunkiai gebėdavau perprasti smulkmenas,
tačiau smulkmenos, iš kurių buvo sudaryta jos visuma,
pasirodė neįveikiamos. Ji buvo žavingai paprasta.*

Kai apie ją galvoju, širdis ima greičiau plakti.

*Tačiau ramybės neduoda įniršis, kažkas, su kuo
nesusitaikiau. Tai padaręs, visą energiją sutelksiu į ją. Ši
mintis akimirkai nugramzdina į tamsiausias gelmes.*

*Tarytum būčiau paniręs į nelaimę pranašaujančių
sutemų teritoriją. Tačiau tada pagalvoju apie
ateitį, besiskleidžiančią lyg aprasojęs, ryto šviesoje
mirkuliuojantis voratinklis.*

*Girdžiu žingsnius. Į betoninį grindinį kaukši
aukštakulniai. Artėja.*

Iškart suprantu, kas.

*Dar viena mirtinga būtybė, kuri praeis pro mano
amžiną gyvenimą.*

Ana Marija Kalini.

Ak, Ana Marija, tu nė neįtari mano tau paruoštų planų.

*Jau netrukus stovėsi tarpdury, o aš pasitiksiu tave savo
plačiausia šypsena.*

Tegul šou prasideda!

I

Ana Marija Kalini padėjo drabužius ant oتمانės. Lygiai ir tvarkingai. Palaidinę viršuje, sijoną po ja. Liemenėlę uždėjo ant palaidinės, kelnaites ant sijono, pėdkelnes ištiesė visu ilgiu. Pastatė batus, o švarką pakabino ant pakabos. Galiausiai, ant stalo padėjo rankinę. Minutę kritiškai žvelgė į savo kūrinį. Griežtų linijų pilkai melsvas platėjantis „Armani“ sijonas, balta palaidinė, pilkas „Prada“ švarkelis ir raudonas „Louis Vuitton“ rankinukas. „Manolo Blahnik“ bateliai metaliniais kulniukais. Viskas pirka per paskutinę kelionę į Niujorką už maždaug 50 tūkstančių kronų. Tačiau dabar, nežinia kodėl, apdarai atrodė pigiai. Tarsi jis galėtų matyti kiaurai šį brangų fasadą. Pagaliau pasiruošė rytojui. Jautė, kaip slūgsta įtampa.

Nutempė lovatiesę, išliaužė į patalus ir patogiai įsitačiusi atsiduso. Jei tik galėtų užmigti – grožio miegas jai praverstų. Kelis kartus patikrino žadintuvą, įsitikindama, kad užsistatė reikiamą laiką, ir išjungė šviesą. Nekantravo, kada pasibaigs naktis ir vėl galės jį pamatyti. Nurimusi mintimis nuklydo į pirmąjį jų susitikimą. Išgyveno jį dar kartą. Kaip įprastai. Oda neramiai dilgčiojo, o tarpukojy tvinkčiojo malonumo žiedelis. Pirštai nuslydo į kelnaites ir pradėjo žaisti, bet net tai nenumalšino geismo.

Per pirmąjį judviejų susitikimą apsikvailino, jai linko ir drebėjo keliai. Tąkart sau kartojo, kad daugiau tai nepasikartos. Ji nebuvo pasiruošusi, kad Francas Osvaldas įsiverš į jos gyvenimą tarsi audra. Iki dabar neapleido skausmingas pojūtis, kad artinasi permainos. Balsas mintyse nedavė ramybės. Stipri, teismo salėje niekada nenusileidžianti moteris šalia Osvaldo virto tuščiagalve.

Viskas prasidėjo, kai skaitant bylą žvilgsnis užkliuvo už tarp dokumentų rastos jo nuotraukos. Tos akys. Žinoma, ji ir anksčiau buvo mačiusi jį laikraščiuose; nuotraukos mirgėjo beveik visuose spaudos kioskuose. Tačiau dabar, kai jam atstovavo, viskas tapo asmeniška.

Dar prieš pirmą judviejų susitikimą jis traukė ją kaip magnetas. Trauka neslūgo ir važiuojant į kalėjimą: nesiliaujantis stiprus galvos skausmas ir iš sąmonės kylantis perspėjimas.

Atidariusi lankymo kameros duris kone pamiršo kvėpuoti. Jis ten sėdėjo, ilgas kojas ištiesęs priešais. Ant pečių krentančiais juodais palaidais plaukais atrodė panašus į Adonį. O nuo jo dvelkiantis losjono po skutimosi kvapas užgožė nuo grindų atsimušantį valymo priemonių tvaiką.

Ji žengė kelis žingsnius pirmyn, bet, apimta staigaus silpnumo, turėjo įsitverti lankytojo kėdės. Tolesnės akimirkos ne kartą grįždavo prisiminimais: kaip jam stojantis marškinėlių audinys aptempė jo plačius pečius. Negalėjo nuleisti akių nuo jo kūno. Nuo tarsi žaibas pervėrusios minties ėmė jaustis nepatogiai. Kažkas apie būtinybę išlaikyti profesinį atstumą su klientu.

Jai atsisėdus, jis ėmė pasakoti apie jų laukiančią kelionę. Teismas, įkalinimas, jei bus paskirta ši bausmė, tada jie galės susitikti

privatesnėje aplinkoje. Prižadėjo. O kur dar didžiulis atlyginimas, apie kurį jis užsiminė abejingai, lyg tarp kitko. Suma, kurią išgirdus vos nesustojo širdis. Ji nebegalėjo susikaupti: ausyse zvimbė, mušė prakaitas, o burna išdžiūvo kaip kempinė.

– Viskas gerai? – paklausė susirūpinęs.

– Žinoma, tik... Regis, būsiu peršalus.

– Nemanau.

– Atsiprašau?

– Tai ne peršalimas.

– Nesuprantu.

– Manau, supranti. To, ką dabar jauti, nepatirsi su niekuo kitu.

Jis įdėmiai žvelgė į dulkėtą kalėjimo sieną. Galėjai matyti, kad apie kažką galvoja. Toks jis jai patiko. Susimąstęs. Tartum jam tuoj šaus nuostabi mintis, išspręsianti visas pasaulio problemas.

– Jei dirbsime išvien, neabejoju, kad bylą laimėsime, – susitvardė ji.

– Arba ne, – jis sugriebė jos ranką. – Tik juokauju. Nėra dėl ko nerimauti.

Jo ranka buvo šilta ir sausa. Pirštai ilgi. Nykštys spurdėjo delne lyg drugelis.

Ji iš visų jėgų stengėsi neparodyti jaudulio. Vebleno apie tai, kaip reiks pateikti bylą, kaip įrodyti, kad Sofija Bauman patyrė sunkių išgyvenimų ir yra nepatikima liudytoja.

Bet Osvaldas tik atlaidžiai šypsojosi.

– Mes to nedarysim.

– Kodėl ne?

– Ar kada matei, kaip voras naudoja savo tinklą, Ana Marija?

Ji suglumusi papurtė galvą.

– Na, pirmiausia musės ir kiti vabzdžiai atsiduria jiems paspętuose spąstuose. Iš pradžių jie atrodo negyvi, bet iš tikro jie tik

apstulbę. Tada vienas jų sujuda, patraukdamas siūlą. Voratinklio viršuje tupintis voras skubiai prisiartina. Atrodo, kad jis suės musę, tačiau ne. Jis vabzdį nustebina dar kartą. Paralyžiuoja. Voras sprendžia, kada ir kas bus surytas. Viskas voratinklyje vyksta pagal jo norus. Supranti?

Ji linktelėjo, nenorėdama pasirodyti buka.

– Kai kurios vorų patelės leidžia grobį suryti savo atžaloms, taip padidindamos jų išlikimo tikimybę. Kalbu apie atsidavimą. Apie kurį bukagalviai „ViaTerroje“ nėra girdėję, – papildė krizendamas.

Nuo jo kito pasiūlymo po baisiu metaliniu stalu pakištos kojos ėmė nevaldomai drebtį.

Jau kelerius metus ji nebuvo užmezgusi jokių santykių. Kostiumus vilkintys vyrai dažniausiai pasirodydavo esą nevykėliai, bevil-tiški idiotai, nežinantys, ką daro. Tačiau Francas Osvaldas buvo kitoks. Jis buvo vyras, turintis planą.

Šėtonišką planą.

Sofijai įėjus, Francas Osvaldas ir jo advokatė jau sėdėjo teismo salėje. Šio momento ji neapsakomai bijojo. Atrodė, kad žemė išslydo iš po kojų. Ėmė pykinti, bet ji sugebėjo nuryti šleikštulį.

Giliai įkvėpk.

Baimė šiomis dienomis užklupdavo vis rečiau, bet užplūdusi trenkdavo iš visų jėgų. Pakėlusį galvą, sutiko jo žvilgsnį. Nors ir nenorėjo įsileisti, atsiminimai grįžo. Neapykanta jam buvo vis dar tokia pat stipri, bet jo akyse to paties neįžiūrėjo. Jis pirmas nusuko žvilgsnį, suteikdamas erdvės, kurios jai reikėjo, kad nepakirstų kojų ir galėtų atsisėsti.

Kūnu nuvilnijusią palengvėjimo bangą keitė pyktis. *Velniop ji. Dabar aš turiu pranašumą.*

Elvira ir Sofija teisme buvo ieškovės. Neįprasta porelė: kai, laukiant teismo pradžios, Elvirai be perstojo riedėjo ašaros, Sofija, sutvardžiusi emocijas, nuožmiai griežė dantimis, laukdama, kol viskas bus baigta.

Salė buvo sausakimša. Žiniasklaida sekė bylos eigą, skirdama jai didesnę dėmesį nei kitoms naujienoms – politikai, karui ar panašioms negandoms. Visuose straipsniuose galėjai rasti jo nuotraukų, iš kurių žvelgė susimąstęs ir rimtas. Kūrėsi jį palaikantys ir jį

smerkiantys tinklaraščiai, diskusijų forumai ir tinklapiai. Nebuvo dienos, kad byla nebūtų paminėta per žinias. Iš pradžių žurnalistų būriai tarsi hienos supo jos tėvų namus, tikėdamiesi apie Osvaldą sužinoti sensacingų detalių. Nors pati žiniasklaidos vengė, šią ją apibūdino kaip „kulto fanatikę“ ir „Osvaldo moterį“. Taip pat kone šimtą kartų įvardijo kaip „drąsią“ – šį būdvardį žurnalistai itin mėgo. Nepaisant to, ji atsisakė duoti bet kokį interviu. Atvirai kalbėti dar per anksti.

Ji žvilgtelėjo į Osvaldą – šis šnabždėjosi su jį ginančia advokate Ana Marija Kalini. Ta moteris nebuvo klasikinio grožio: smailių veido bruožų, per didelė nosimi. Tačiau makiažas ir apranga išryškino liekną figūrą ir dideles, tamsias akis. Atrodė seksuali ir kokeitiška. Kai nekalbėjo, akimis klaidžiojo po teismo salę, apsistodama ties pavieniais žmonėmis; ji Sofijai priminė plėšrų paukštį. Tos smulkios būtybės balsas buvo žemas ir šiurkštus, o jai pradėjus kalbėti, regis, nebuvo galo. Jos skardaus tono nebuvo galima negirdėti.

Ana Marija ir Osvaldas sėdėjo arti vienas kito. Jo ranka atsainiai rėmėsi į jos kėdės atlošą. Jis palinko ir kažką sušnabždėjo ausin – jos veide šmėkstelėjo dirbtinė šypsena.

Atėjus Sofijos eilei pasisakyti, ji visą dėmesį sutelkė į savo ir Elvros advokatės Gunhild Striomborg veidą. Prisivertė ignoruoti ją supančią aplinką. Ši taktika pasiteisino – balsas neužsikirto net per Anos Marijos Kalini kryžminę apklausą.

Blogiausia buvo, kai kalbėjo Elvira. Ji teismo dėmesio centre: keturiolikmetė, kurią Osvaldas laikė užrakinęs palėpėje ir dusindamas vertė užsiimti seksu. Sofijos liudijimą apie Osvaldo elgesį su personalu ir kitus dalykus akimirksniu nustelbė drebančiu balsu Elvros pasakojama istorija. Vilkėdama gėlėtą suknelę ji atrodė kaip sunkiai žodžius renkantis vaikas. O kai Kalini ją užsipoilė, kaltindama, kad Elvira pati įviliojo Osvaldą į žaidimus palėpėje, ji

ėmė taip sielvartingai kūkčioti, kad norėjosi ją apkabinti ir paguosti. Prieš apklausiant Elvirą, visų stebėtojų paprašyta išeiti iš salės. Sofija pastebėjo vieno tarėjų skruostu riedančią ašarą. Jų advokatė, maloni į septintą dešimtį įžengusi moteris, tvirtai laikė apkabinusi Elviros pečius, kol ši pasakojo. Glostė nugarą, tačiau ašaros nesiliovė tekėjusios kaip krioklys.

Kai atėjo jos eilė apklausti Osvaldą, Gunhild Striomborg nevyniojo žodžių į vatą.

– Noriu, kad kaltinamasis papasakotų apie savo kilmę; manau, ši informacija tiesiogiai susijusi su byla, – tarė, atsigręždama į Osvaldą. – Papasakokit apie įrašą, kuriame atvirai kalbate apie savo gyvenimą iki „ViaTerros“.

Visi suprato, apie ką kalbama, – įrašą, kuriame Osvaldas prisipažįsta įvykdęs žiauriausius nusikaltimus: kaip būdamas paaugliu pasmaugė jauną merginą, kaip vėliau pabėgo iš Rūko salos, susekė ir išžudė savo šeimą Prancūzijoje, siekdamas paveldėti jų turtą. Kaip po to grįžo atgal į Rūko saloje stūksantį dvarą ir įkūrė „ViaTerra“ kultą. Šį įrašą jis pats įvardijo „neišbaigto romano juodraščiu“, kuriuo remiantis negalima nieko įrodyti.

– Prieštarauju. Įrašas nesusijęs su byla, – įsiterpė Kalini, bet Osvaldas pervėrė ją žvilgsniu, leisdamas suprasti, kad prieštarauti neverta, ir teisėjas leido jam atsakyti.

– Tai tik romano juodraštis, ne išpažintis. Mano gyvenimo, taip pat ir „ViaTerros“ filosofija paremta gebėjimu semtis jėgų iš praeities. Šis procesas reikalauja laiko ir įsitraukimo, kol, galiausiai, esi pajėgus atsikratyti žalingos energijos. Niekas nėra taip toli pasitūmėjęs kaip aš...

Susitikusi Elviros žvilgsnį, Sofija ėmė vartyti akis, taip priversdama ją nusišypsoti pro ašaras. Gunhild Striomborg nekantriai nutraukė Osvaldą:

– Bet ar tiesa, kad nužudėte savo šeimą Prancūzijoje?

Kalini buvo bepratrūkstanti, bet Osvaldas ir vėl sudrausmino ją žvilgsniu. Susirinkusieji klausė ištempę ausis. Jis jautėsi savo stichijoje.

– Kas negerai su žmonėmis šioje šalyje? Ar negaliu rašyti romano? Mano šeimą ištiko tragiškas likimas. Sunkiai susitaikiau su jų netektimi. Tikrai manote, kad galėčiau ką nors nužudyti? Dirbu, kad suteikčiau žmonėms gyvenimą, o ne juos nudobčiau. Nė musės nenuskriausčiau.

Sofija žvilgtelėjo į vieną tarėjų, kuris greitai ir nesąmoningai linksėjo. Stojų kurtinanti tylą. Visų akys buvo įsmeigtos į Osvaldą. Jo aiškus ir ramus balsas salėje paskleidė hipnotizuojančią ramybę.

Gunhild Striomborg atsikrenkštė ir įsistebeilijo į Osvaldą.

– Ar „gyvenimo žmogui suteikimu“ vadinate prievartinį lytinį aktą smaigiant nepilnametę? Pasaulyje tai vadinama išprievartavimu.

– Aš ne prievartautojas; atlieku gydomuosius ritualus. Elvira sakė, kad jai šešiolika. Ji buvo mane įsižiūrėjusi, pametusi dėl manęs galvą, tad vargu ar tai galima laikyti prievartavimu. O atsakant į klausimą, *Gunhild*... Toks tavo vardas, tiesa? – jo lūpose vardas skambėjo juokingai ir nenatūraliai. – Kiek žinau, sekso žaidimai Švedijoje nedraudžiami, jei su tuo sutinka abi šalys. Nestiprus dusinimas sužadina nuostabų, išlaisvinantį pojūtį. Gal vertėtų išbandyti, Gunhild?

Salėje nuvilnijo juokas, o Gunhild Striomborg skruostai švelniai paraudo. Chaosas siautėjo, kol teisėjas nepaprašė tvarkos.

Paskui atėjo laikas liudytojams. Prieš Osvaldą drįso liudyti tik Bendžaminas, Sofijos vaikinai, ir Simonas, buvęs vyriausiasis

„ViaTerros“ sodininkas. Dalis personalo nusprendė neduoti parodymų, įsibaiminę Osvaldą palaikančių tinklaraštininkų grasinimų susidoroti. Nepaisant žiniasklaidoje pasirodžiusio neigiamo srauto, Osvaldas turėjo atsidavusių sekėjų, kurių skaičius tik augo. Be to, jį tebegarbino dalis įžymybių.

Kiti darbuotojai liudijo Osvaldo naudai. Kai kuriuos jų Sofija laikė draugais: Madlen, Osvaldo sekretorė, Bosas, Osvaldo dešinioji ranka, Benis ir Stenas, kvaili, bet užsispyrę apsaugininkai. Tačiau labiausiai skaudino Monos ir Anderso, Elviro tėvų, išdavystė. Sofija spoksojo į juos, neslėpdama pagiežos, bet jų tušti žvilgsniai slydo pro šalį.

Jie buvo kviečiami liudyti vienas po kito. Lyg susitarę prisiekinėjo, kad Osvaldas – geriausias vadas pasaulyje. Jais rūpinosi. Rodė kelią. Dieną naktį su šypsena veide sunkiai triūsė. Ir taip, jie pastebėjo, kad Elvira išgyvena paauglišką krizę ir įsižiūrėjo į Osvaldą.

Sofija suleido nagus sau į delną. Norėjo iš visų jėgų išrekti, kad tie šunsnukiai meluoja. Žvilgsniu rado salėje sėdinčius Simoną ir Bendžaminą. Iš nieko neišduodančio Simono veido bandė nuspėti, apie ką jis galvoja. Pajutęs jos žvilgsnį, jis atsisuko, lėtai purtydamas galvą. Tada nusišypsojo, taip ramiai, tarsi veidmainystės aplink nė nebūtų. Kaip ir būdinga Simonui. Tai ją truputį nuramino.

Dieną, kai Osvaldą sulaukė policija, viskas atrodė aišku. Tarsi būtų vaidinusi veiksmo filme ir paleidusi paskutinį, mirtiną, šūvį. Osvaldą išvežė į kalėjimą. Ji grįžo namo. Gyslomis tebetekėjo adrenalinas. Po to dar kelias savaites gyveno svaiginančioje laisvės būsenoje.

Tačiau po kurio laiko giliai viduje slėpję ir kunkuliuavę atsiminimai ėmė skverbtis lauk. Blogiausia buvo naktimis. Jie sustiprėdavo sutemus, o ryškiausi tapdavo prieš auštant. Slegiama jų, Sofija

miegojo neramiai, kankinama košmarų. Ją persekiojo skirtingi to paties sapno variantai – kabinete prie jos priekabiauojantis Osvaldas. Pabusdavo klykdama kaip hiena, besidaužančia širdimi, negalėdama atpažinti savo pačios riksmo. Vien mintis apie jį gniaužė kvapą. Kartais tvirtai įtikėdavo, kad jis stovi šešėlyje už jos miegamojo durų; matydavo iš tamsos išnyrantį ir vėl joje pradingstantį veidą. Dvi juodas skylutes ten, kur turėjo būti akys. Visai kaip tą naktį, kai tykojo kabinete ją išprievartauti.

Sapno būta tokio ryškaus ir tikroviško, kad ji turėjo atsikelti ir pavaikščioti pirmyn atgal, kol pulsas grįžo į įprastą ritmą. Stengėsi susitelkti ties maloniom mintim: tąkart jam neišdegė, ne visiems taip pasiseka, tad gana elgtis kaip lepšei. Tačiau jos neapleido bloga nuojauta. Šis prisiminimas varė ją iš proto.

Ji net pradėjo gerti migdomuosius, tačiau jie nepadėjo atsikratyti vis sugrįžtančio ir naktį į skiautes suplėšančio sapno.

Tuo pat metu prasidėjo teisminiai procesai ir staiga Osvaldas vėl kvėpavo į nugarą.

Sofijai šis teismas atrodė kaip spjūvis teisingumui: Osvaldas nevaržomai skleidė melą, Kalini taip užsipuolė Elvirą, kad ši kone palūžo, o per baigiamąją kalbą prokuroras tiesiog nuleido rankas ir su nusivylimu sušuko: „Jai buvo vos keturiolika, dėl Dievo meilės, o tas niekšas užrakino ją palėpėje ir prievartavo.“

Nepaisant tiek advokato protesto, tiek teisėjo sudrausminimo, šis pasisakymas neabejotinai paliko įspūdį.

Teisėjas ir tarėjai už uždarų durų praleido keturias valandas. Nekantriai ir nerimastingai laukiant sprendimo, už niūrių lietaus debesų pasislėpė saulė.

Skaitykite likusius
380 iš **400** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Sofijai pavyko ištrūkti iš Rūko salos, tačiau ar jai pavyks išvengti grėsmingo sektos keršto?

„Įtempta, siaubą kelianti ir visiškai reali kelionė į šešėlinį sektų vadovų ir jų narių pasaulį. Šis trileris priklauso tai knygų kategorijai, kurias sulaukę kvėpavimą skaitome neatsitraukdami išties naktį.

Tas knygas vadinu – „dar nors vieną puslapį...“.

– Karen Dionne, tarptautinio bestselerio „Home“ autorė

Sofijos dėka *Via Terra* sektos – paslaptingos organizacijos, kuri laikė ją nelaisvėje Rūko saloje – vadovas Francas Osvaldas sulaikytas ir laukia teismo. Jis kaltinamas dėl siaubingų nusikaltimų, kurie buvo vykdomi saloje. Tačiau padedamas apsikraus advokato, Francas audžia keršto voratinklį, kuriam netrukdo net kalėjimo sienos... Kai Sofija pasiryžta prabilti apie sektą, jos gyvenimas pavirsta nepakeliamu košmaru. Kad ir kur ji slėptųsi, Osvaldo tinklas ją pasiekia visur. Po paskutinio išpuolio Sofija priversta savęs paklausti – ar įmanoma išsivaduoti iš šios sektos pinklių?

Nastraukas Adas, Vilnius

Mariette Lindstein sukūrė pasauliniu bestseleriu tapusią romanų trilogiją „Rūko sala“ remdamasi asmeniniais išgyvenimais, kuriuos patyrė norėdama išsivaduoti iš scientologijos sektos, kuriai priklauso tokios garsenybės, kaip Tomas Cruisė'as, Johnas Travolta ir Elisabeth Moss, gniaužtų. „Rūko sala“ laimėjo geriausio debiutinio kriminalinio romano apdovanojimą Švedijoje, pelnė itin palankius literatūros kritikų įvertinimus.

Įspūdingas ir šiuurpulis keliantis tarptautinio bestselerio RŪKO SALA tęsinys.

TAIP PAT SKAITYKITE

ĮTEMPTAS SKANDINAVIŠKAS DETEKTYVAS

Jeigu jums patinka Larso Keplerio ir Jo Nesbø detektyvai, privalote perskaityti romaną „Rūko salos šešėlis“.

OBUOLYS

www.obuolys.lt

ISBN 978-609-484-433-1

ISBN 978-609-484-433-1

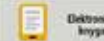

9 786094 844331
www.obuolys.lt
Knygos pigiau, idomybių ir užrašų nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio knyga

Elektroninė knyga

Vietinio nuotraukos: P. Skudutis

Skaitmeninis leidimas